

Coordonator Leda Bazaar: W
SHAUKI AL-GAREEB

MEGHAN
QUINN

CUM A FURAT
VECINUL MEU
CRĂCIUNUL

Traducere din limba engleză de
LAURA FRUNZĂ

LEDA BAZAAR

PROLOG

*Fiecare Kringle din Kringletown era leșinat după Crăciun.
Dar nu și Cole Black, de pe Whistler Lane,
el era de-a dreptul nebun.*

*Din decembrie, de la început, Cole nevăzut se făcea,
și nimeni nu știa de ce, dar el din casă rar mai ieșea.*

*Martha spunea că-i din cauză că-i singur și fără consoartă.
Mae spunea că nu, e din cauză că n-a luat titlul de Kringle
niciodată.*

*Dar eu știu că povestea e mult mai tristă, de bună seamă.
Căci, la 18 ani, Cole a rămas fără tată și fără mamă.*

*Oricare-ar fi fost motivul, doliul sau faptul că era holtei
bătrân,
își detesta concetățenii și stătea în beznă de Crăciun.*

*Se uita de la fereastră cu încruntătura-i specifică
la luminile și decorațiunile care creau o atmosferă mirifică.*

*Oamenii cântau și zâmbeau, și-l invitau la ei la masă.
Dar el se uita urât de sus, din peștera lui friguroasă.*

Nu-și dorea ornamente sau prăjituri, nici vreo colindă
fredonată,
căci 1 decembrie era mâine și el știa ce-l așteaptă.

Orașul se va trezi sub un strat de ninsoare,
iar globurile vor străluci și va fi un brad mare.

Și fix după colț clopoței vor suna,
iar un nou Kringle al orașului ei vor anunța.

Cole Black n-avea niciun interes și nu-i păsa câtuși de puțin.
De ce să ia parte la un lucru atât de cretin?

„Cui îi pasă cine sărbătorește Crăciunul mai mult?”
se întreba el posomorât.

Până într-o zi, când vorbele i-au rămas pur și simplu în gât.

Bătea vântul cu putere și un păr roșcat flutura,
iar Cole și-a dat seama cu groază că-l recunoștea.

„Ce caută ea aici? Sper că are un motiv bun.
Doar n-o să stea aici tot sezonul de Crăciun.”

Dar mormanul de bagaje prevestea negreșit
cod roșu de ședere pe termen nedefinit.

Dar de ce? Ani de zile au trecut, zece la număr,
ca să fie precis,
de când cale-ntoarsă a făcut cu părul ei de un roșu-închis.

Nu, trebuia să afle motivul pentru acea vizită inopinată
și s-o facă să plece înapoi de îndată.

Ea nu putea rămâne acolo, nu de Crăciun;
Trebuia musai s-o împiedice, dar cum s-o facă? Cum?

CAPITOLUL UNU

STOREE

— ȘTII, NU TE OBIȘNUIEȘTI NICIODATĂ CU FELUL ÎN CARE
ți se întăresc sfărcurile când te lovește aerul de munte, spun, în-
desându-mi mâinile înmănușate în buzunarele gecii, în timp ce
examinez pantele munților proaspăt ninși.

Sora mea, Taran, mă privește peste umăr și-și dă ochii peste
cap într-o manieră dramatică.

— Sunt trei grade afară – e destul de plăcut pentru începu-
tul lui decembrie la o altitudine de 3 000 de metri.

— Destul de plăcut? Dumnezeu mare, asta nu e destul de
plăcut; e ger! Păi presupun că ar trebui să fiu recunoscătoare
pentru încălzirea globală, altfel cred că mi-ar pica țâțele pe jos
în două bucăți de gheață în secunda asta.

Taran se îndreaptă de spate cu două genți de voiaj în mână.

— Încălzirea globală nu e niciodată un subiect de glumă.

După ce spune asta, o ia pe aleea curățată de zăpadă a mătu-
șii Cindy spre casa ei victoriană, zugrăvită în roz.

În caz că nu v-ați prins din tonul vocii ei, Taran e aia mai
înțepată dintre noi două. Faptul că e sora mai mare a făcut-o să
adopte o personalitate scortoasă, țepoasă și un pic severă. Mereu
se confruntă cu vreo criză, mereu are ceva de care să se plângă, și
nimic nu se face în familia Taylor așa cum vrem noi.

Prin urmare, iată-ne cu cinci valize într-o excursie în Kringletown, Colorado, la începutul lui decembrie și pentru o perioadă nedeterminată.

Nu, ăsta nu-i orașul nostru natal.

Nu, nu e nici locul pe care aș fi ales să-l vizitez iarna, din cauza afinității corpului meu pentru climatul din California.

Și nu, nici nu mă dau în vânt să petrec Crăciunul cu sora mea morocănoasă, bine-crescută și care adoră să le țină predici altora.

O iubesc, dar știe cum să scoată bucuria din oameni.

Din nefericire pentru subsemnata, mătușa Cindy a suferit recent o căzătură – așa încep poveștile multor octagenari, din păcate.

Cândva un spirit zglobiu, cunoscută în tot orașul drept cea mai voioasă dintre toți, mătușa Cindy tocmai se pregătea să scoată din cuptor o tavă cu turtă dulce proaspăt coaptă când a simțit, cum s-a exprimat ea, o strângere în șold, apoi un blocaj în fesa stângă, lucru care a făcut-o să amețească, să se clatine și să cadă la pământ. Și pentru că e o aiurită bătrână și fragilă, n-a avut cu ce să amortizeze lovitură la șold și, ei bine... și l-a fracturat.

Mai departe vă puteți imagina ce s-a întâmplat. Un șold fracturat la o persoană vârstnică e considerat o condamnare la moarte – cel puțin așa zice mătușa Cindy.

Așa că, evident, s-a dezlănțuit iadul.

S-au trimis emoticoane cu sirene de ambulanță pe grupul de familie.

S-a organizat o ședință de familie urgentă.

Și până să-mi dau eu seama ce se întâmplă, m-am trezit că mă holbez la ecranul calculatorului, acoperit de nările cotropite de păr ale tatălui meu, în timp ce încerca să-și dea seama cum merge „chestia asta cu Zoom”.

Mama suspina într-un sarong decorat cu păsările paradisului pe balconul duplexului din Cancún.

O consola tata, care avea o pălărie de paie pe cap și un nas acoperit în întregime cu loțiune de plajă.

Taran își nota întrebările pe un caiet, ca o asistentă medicală bună ce era.

Iar eu stăteam în șezlongul meu supradimensionat de femeie singură, fără sutien și ronțâind dintr-o câtamai cutia de stafide trase în ciocolată pe care o cumpărasem mai devreme de la Costco, și priveam cum se desfășura totul.

— Trebuie să facem ceva! Cineva trebuie să aibă grijă de ea! a chițâit mama despre singura ei rudă în viață.

V-am menționat că pentru mine și sora mea ea e, de fapt, *strămătușa* Cindy? Dar e o denumire prea complicată, așa că-i spunem doar mătușa Cindy.

Dar mama o iubește foarte mult.

E rudă cu noi din partea mamei și e matriarha unei familii foarte mici.

Și, în ciuda adorației pe care o simte mama față de femeia care și-a asumat rolul de părinte implicat din viața ei, familiile Horbach și Lindon veneau în oraș, și mama n-avea cum să-și părăsească paradisul tropical, pentru că asta însemna că avea să rateze turneul de pinacle care urma să înceapă – ea și tata exersaseră și aveau de gând să câștige anul ăsta.

Ceea ce însemna... că am fost adusă eu în discuție.

Știți, pentru că, deși am o slujbă ca editor de filme pentru canalul Lovemark, am tot timpul din lume pentru a îngriji o bătrână care și-a fracturat șoldul.

Acum, dacă e să fiu sinceră, chiar am timp, pentru că momentan nu editez nimic – mai degrabă am luat o pauză de la editat și îmi ocup timpul urmărind îndeaproape programul filmelor de sărbători de pe Lovemark –, dar *ei* n-aveau de ce să afle asta.

Dar am ajuns eu, Storee Taylor, nominalizată să am grijă de mătușa Cindy.

Eu, personal, habar n-am cum să am grijă de o bătrână cu un șold bușit – deci probabil că n-a fost o mișcare prea înțeleaptă din partea familiei mele.

— Ai de gând să înțepenești acolo sau mă ajuți cu bagajele? mă întrebă Taran, smulgându-mă din gânduri.

— Doar mă obișnuiam cu aerul rarefiat, îi spun și îmi apăs mâna pe piept. Uf, simt cum respir greu! Știi, cred că am rău de altitudine; nu sunt sigură că e bine să stau în locul ăsta. Poate-ar fi mai bine s-o ducem pe mătușa Cindy în California.

Taran mă lovește în piept cu perna fără de care nu pot trăi și îmi spune:

— N-ai nici pe naiba!

Apoi ia punga cu ronțaieli pentru care am obligat-o să oprească înainte să plecăm cu mașina spre munte și se întoarce în casă.

Adevărul e că sora mea n-a fost niciodată expertă în bunele maniere.

Mormăind în sinea mea – și jur că-mi văd respirația luând forma unor norișori albi în timp ce traversez trotuarul pufăind –, mă îndrept spre veranda casei victoriene familiare pe care o vizitam la fiecare Crăciun înainte ca mama și tata să-și cumpere o parte dintr-un duplex în Cancún – Bosom Bungalow. Prietenul din copilărie al mamei deține și el o parte din duplex și lor li se pare un nume comic¹. Ahhh, părinții, nu-i așa că-s amuzanți?

Când mă apropii de ușă, aproape că simt mirosul de turtă dulce caldă și pin proaspăt tăiat – o combinație de arome pe care o asociez doar cu o singură persoană – mătușa Cindy.

Detest s-o recunosc, dar, deși aș prefera să fiu înfășurată în căldura pilotei mele duble cu Barbie din copilărie, vorbind cu ficusul meu, Alexander, despre filmele de sezon de la Lovemark, faptul că sunt aici, mirosurile, peisajul, zăpada, toate mă fac să mă simt un pic – și vreau să zic doar un pic, doar pentru o fracțiune infinitezimală de secundă, atât-de- puțin-că-abia-o-recunosc – caldă și pufoasă pe dinăuntru.

Și zic asta pentru că eu și cu orașul ăsta... ei bine, avem un istoric.

¹ *Bosom* = „piept/sâni”. În engleză, *bosom buddy* înseamnă „frate de lapte”, metaforă pentru prieten din copilărie (n. trad.).

Un istoric sordid.

Un istoric jenant.

Genul de istoric care m-a ținut departe timp de zece ani.

Dar istoricul meu stânjenitor nu anulează faptul că locuința mătușii Cindy mi-a oferit dintotdeauna o senzație de confort pe perioada sărbătorilor.

Mă pregătesc să trec pragul vechii case când Taran iese în fugă, cu o misiune de îndeplinit. Fata asta e un cal de povară și, când își pune ceva în minte, nu se lasă până nu reușește.

— Dacă ai de gând să stai pe loc cu gura căscată, te rog s-o faci într-o parte!

Se lovește cu umărul de-al meu când mă depășește și se îndreaptă spre mașină.

Frateee!

— N-aveam gura căscată, murmur, apoi intru în vestibulul casei vechi, care scârțâie din toate încheieturile și pe care o știu drept căminul mătușii Cindy încă de când am deschis ochii.

Locul ăsta e Crăciunul. Cu balustrada de la scară înfășurată în ghirlande de pin și luminițele pe baterii din ferestre. Cu fundele de catifea executate cu măiestrie și amplasate pe fiecare ușă încadrată de verdeață. Și cu crenguța de vâsc care atârnă în living și care te conduce spre bradul decorat cu migală, plin de globuri, de ornamente asortate și de panglici și cu îngerul auriu din vârf. Sau cu cuverturile din petice verzi și roșii, cusute manual, agățate ca niște tapiserii pe pereți, ori paharele de cristal cu picior folosite ca bomboniere pline de mentosane care ți se topesc pe limbă în secunda în care le bagi în gură. Și, desigur, cu cadourile de sub brad, împachetate artistic cu hârtie, funde și etichete asortate. Toate astea împreună reprezintă o imagine a copilăriei mele, în care Crăciunul mă făcea să cred în miracole și în magie, și îmi dădea cele mai calde sentimente cu privire la perioada sărbătorilor.

Dar când examinez casa de pe locul unde ar fi trebuit să se afle covorașul de la intrare pe care ar fi trebuit să-mi șterg

pantofii, observ balustrada despuiată, uşile goale, paharele de cristal absente – nu-i nicio mentosană pe nicăieri.

Ce mama naibii?

— Serios, Storee, poţi să te faci utilă, te rog? spune Taran în timp ce trânteste pe podea altă pungă cu mâncare.

— Unde... unde sunt decoraţiunile? o întreb.

— Poftim? mă întreabă Taran, ştergându-şi fruntea cu dosul palmei.

N-are cum să transpire. Ştiu că locuieşte în Denver, dar acum vorbim de temperaturi arctice.

Fac un semn spre spaţiul gol.

— Nu sunt decoraţiuni de Crăciun.

Taran priveşte peste umăr şi apoi înapoi la mine.

— Corect!

— Ăă... de ce nu?

— A, nu ştiu, spune Taran, sarcastic. Poate pentru că mătuşa Cindy şi-a fracturat şoldul şi ultimul lucru de care se poate ocupa acum e să-şi decoreze casa ca să simţi tu magia Crăciunului imediat ce intri pe uşă.

Vai, pardon, domnişoară Necioplită!

Trece din nou de mine şi se întoarce la maşina aia de zici că-i geanta lui Mary Poppins din care pare să scoată la nesfârşit câte ceva.

— Un răspuns simplu de genul „n-a avut timp” ar fi fost suficient! strig după ea.

Bleah, ce enervantă e!

Îmi bag perna sub braţ, mă descalt şi apoi intru în living – livingul cel pustiu şi foarte ciudat.

Nu l-am mai văzut niciodată așa. Acolo unde stătea în mod normal bradul, e un fotoliu victorian roz într-o stare, aş zice eu, impecabilă pentru vârsta lui. Scena naşterii Domnului cu tematica *Happy Days*¹, căreia i se închină mătuşa Cindy în fiecare an, nu e expusă pe poliţa căminului. Nu-s nici ciorapi atârnaţi, nici

¹ Sitcom american difuzat între 1974 şi 1984 (n. trad.).

buşteni lângă foc, nici şiraguri de merişoare înşirate de-a lungul perdelelor din damasc verde.

E pur şi simplu... banal.

Şi sincer, mă cam sperie.

Ştiu că am glumit că un şold fracturat e o condamnare la moarte, dar camera asta atât de pustie mă face să simt că vizitez o morgă, nu un loc învăluit în spiritul Crăciunului.

În plus, cred că am rămas așa năucă pentru că nu credeam că îşi dă jos decoraţiunile vreodată. Poate că sunt naivă, dar totuşi aici e Kringletown – mă rog, doar Kringle dacă ești localnic –, cel mai crăciunistic oraş din țară. Tot anul se revarsă muzică instrumentală de Crăciun din difuzoarele amplasate strategic pe bulevardele principale. Decoraţiunile de la stâlpii de iluminat stradal sunt schimbate cu alte modele o dată pe lună, dar nu se abat de la nuanţele clasice de roşu, verde şi auriu ale voioasei sărbători. Şiragurile de luminiţe nu sunt date jos niciodată, ciocolata caldă e turnată non-stop pe gâtul turiştilor, şi nu poţi merge pe stradă fără să auzi de minimum două ori că Moşul e cu ochii pe tine.

Aşadar, scuzaţi-mi naivitatea de a crede că decoraţiunile de Crăciun reprezintă o estetică fixă şi în case tot anul.

Se pare că m-am înşelat.

Uşa de la intrare se închide, iar Taran rămâne în hol, cu mâinile în şolduri.

Mă întorc spre ea.

— De ce e așa de linişte aici? Unde-i mătuşa Cindy?

— Cu Martha şi Mae la ele acasă.

— Gemenele Bawhovie? întreb, referindu-mă la cele mai bârfitoare locuitoare din Kringletown.

Dacă vrei să afli orice – şi nu glumesc, chiar orice – despre oraş, Martha şi Mae Bawhovie sunt cele pe care să le întreb.

Cele două femei ţin jurnale; le-am văzut. Teancuri şi teancuri de bârfe din oraş, deghizate sub forma unor cărţi legate în piele şi aşezate pe rafturi. Într-o bună zi, când vor muri amândouă,

n-am nicio îndoială că primăria o să arhiveze acele cărți cu bârfe în biblioteca orașului, dezvăluind cele mai intime secrete ale celor care au trăit o viață în mijlocul unor perpetue sărbători de iarnă.

— Da, au avut grijă de mătușa Cindy până ajungeam noi. N-ai fost atentă la întâlnirea de urgență a familiei? mă întrebă Taran.

— Mi-am cam pierdut cunoștința după ce am fost forțată să fiu îngrijitoare în viitorul apropiat.

— Ești dramatică.

— Spune cea care se întoarce la confortul casei ei, în timp ce eu trebuie s-o spăl cu buretele pe femeia pe care am văzut-o purtând doar helânci și pantaloni toată viața mea, îi răspund.

— Ar trebui să fie o onoare pentru tine.

Ridic din sprâncene când mă aplec și-i șoptesc:

— O onoare s-o văd pe mătușa Cindy în fundul gol? Ai luat-o razna?

Taran își încleștează fălcile.

— O onoare să ai grijă de o rudă care ți-a oferit o mulțime de amintiri frumoase când erai copil. Țasta e cercul vieții, Storee. Ei au grijă de noi cât timp navigăm prin viață la o vârstă tânără și, apoi, când îmbătrânesc și devin neputincioși, e rândul nostru să ne facem datoria.

Doamne, e atât de enervantă când are dreptate!

— Asta nu înseamnă că trebuie să mă simt onorată s-o văd în fundul gol, îi spun, ridicându-mi bărbia.

Taran clatină din cap și împinge în față un troller negru. Nu-i al meu.

— Ce-i ăla? o întreb și arăt spre troller.

— Țasta-i al meu.

Simt cum mă umplu de speranță.

— Stai, rămâi și tu aici?

— Nu prea cred că am de ales. Aveam de gând să văd cum se desfășoară lucrurile, dar, după câteva minute de stat aici, pot

să afirm cu tărie că n-am încredere în tine să ai grijă de mătușa Cindy de una singură.

Bat din palme, plină de entuziasm.

— Grozav, deci atunci eu pot pleca? o întreb în timp ce fac semn spre ușă cu degetul mare. Adică, e cam ciudat că m-ai târât până aici doar ca să-mi spui c-o să te ocupi tu de tot, dar adevărul e că mi-ai mai arătat și altă dată înclinația ta pentru gesturile teatrale.

— Nu pleci nicăieri, o să facem asta împreună! mi-o retează și începe să-și care trollerul mare și negru pe scări.

— Aăă, vrei să repeți asta? îi spun, apropiindu-mă de scări și privind-o cum se chinuie pe treptele de lemn cu trollerul, care e pe trei sferturi cât ea.

Când ajunge la etaj, se uită în jos, la mine.

— În funcție de ce-mi va răspunde spitalul la cererea mea de concediu, e posibil să fiu nevoită să mă întorc la Denver pentru o zi sau două ca să mă duc la serviciu. Și am nevoie ca tu să rămâi aici, cu mătușa Cindy, dar refuz să te las să faci asta singură, având în vedere lipsa ta de experiență în a avea grijă de ceva.

— Ba pardon, îi spun, bătând din picior. Nu-ți aduci aminte cum l-am crescut pe Alexander? Îi merge foarte bine. Și pentru că vecina mea, Harriot, se ocupă de el cât timp eu sunt aici, o să continue să-i meargă bine.

— Să ai grijă de un ficus și de mătușa Cindy nu-i nici pe departe același lucru, Storee!

Îmi încrucișez brațele la piept într-un gest sfidător.

— Spune asta persoana care i-a cumpărat un cadou lui Alexander de ziua lui anul ăsta.

— M-ai rugat să iau niște îngrășământ de la magazin când veneam într-o vizită. N-aș prea zice că a fost un cadou de ziua lui.

— Era ziua lui, și tu i l-ai adus. Eu văd lucrurile diferit.

Dându-și din nou ochii peste cap, Taran împinge trollerul spre camera roșie.

— Ăă, ce faci? o întreb eu, urcând scările cât de repede mă poartă picioarele înghețate.

— Sunt productivă... spre deosebire de tine, vine răspunsul.

Cu perna încă îndesată la subsuoară, ajung la etaj.

— Știi că eu dorm în camera roșie.

Taran stă în prag. La cei 1,70 metri înălțime, cât măsoară, e cu doar doi centimetri și jumătate mai înaltă decât mine, dar, din felul în care își ține coloana dreaptă și cu atitudinea aia înțepată, pare ca un gigant de doi metri care se uită din vârful nasului la mine, slujitoarea ei nătângă.

— Camera roșie e mai mare.

— Sunt conștientă de asta, și de-aia am stat mereu în ea. Fac semn în spatele meu și adaug: Camera aia de coșmar e a ta.

— Nu, nu și de data asta, spune ea.

Fac un pas șovăitor în față.

— Taran, știi că nu pot dormi acolo.

— Ești mai mare acum, o să fii bine!

— Nu o să fiu, spun panicată. Ele... se trezesc la viață.

— Doamne sfinte, Storee, serios, trebuie să te maturizezi odată!

Zicând acestea, intră pe ușă în camera roșie cu trollerul, în timp ce eu fug după ea, simțind cum îmi iau foc obrazii și urechile.

— Sunt matură și sunt și mai conștientă de ce se întâmplă în camera aia. Coșmarurile... exorcismul de care e nevoie pentru a purifica aerul.

Taran își deschide bagajul și începe să despacheteze, punându-și hainele în sertarele comodei. Camera roșie mă întâmpină cu aceeași priveliște familiară: pereți roșii, covor roșu, perdele roșii și așternuturi de pat roșii. La fiecare Crăciun, Taran și cu mine împărțeam camera asta, deoarece avea un pat extensibil, care se trăgea ușor ca să doarmă pe el. Inițial, camera de coșmar fusese a lui Taran, iar pe ea n-o deranjase. Mama și tata ocupau dormitorul de lângă camera roșie, dar, după ce mătușa Cindy îl

transformase într-o sală de fitness, Taran începuse să doarmă cu mine în patul extensibil, în timp ce mama și tata ocupau... cealaltă cameră.

— Bine, atunci o să trag patul, spun eu, ducându-mă spre el.

— Ba nu, n-o să-l tragi! zice și mă oprește ea. O să stau de parte de Guy o vreme și i-am promis că... o să ținem legătura.

Strâmb din nas, dezgustată.

Guy e iubitul lui Taran.

Nu știu prea multe despre el, dar vă pot spune asta: nu-mi place felul în care a spus „o să ținem legătura”, de parcă ar avea o conotație sexuală.

— Căh! spun eu. Te rog zi-mi că n-o să faci chestii perverse în casa mătușii Cindy.

— E treaba mea ce fac în camera mea.

— Fă-o în camera cealaltă, atunci! Sunt sigură că ai aprecia publicul.

Ridică ochii spre mine.

— Semnalul la Wi-Fi e mai bun în camera asta, știi prea bine. Apoi, având în vedere că tu ești celibatară și nu ne putem baza pe tine să ai grijă de mătușa noastră de una singură, și prin urmare m-ai smuls din mijlocul vieții mele obișnuite, o să pretind tot confortul de care am nevoie ca să rezist în următoarele câteva săptămâni.

— Și cu confortul meu cum rămâne? o întreb, arătând spre pieptul meu. Eu nu contez?

Taran face un semn spre perna pe care o țin strâns la subraț.

— Ai perna ta specială, așa că ai tot confortul de care ai nevoie.

După ce spune asta, mă împinge afară din cameră și îmi închide ușa în nas.

— Ce nesimțită ești! strig, apoi mă întorc pe călcâie ca un copil dojenit.

Mă uit lung la ușa celui alt dormitor și simt deja cum mă mănâncă pielea la gândul că o să intru acolo.

Poate... poate că a redecorat și a transformat ceea ce era iadul pe pământ într-un sanctuar pașnic. Cu difuzoare de uleiuri esențiale pe o comodă din stejar alb, cu așternuturi de culoarea salviei pe o saltea moale ca un norișor și cu un ceas deșteptător Hatch¹ pe noptieră care să dea tonul pentru culcare... și să mă trezească lent în fiecare dimineată.

Pot să sper, nu?

Mă îndrept spre cameră și, sperând și spunând o rugăciune scurtă, deschid ușa cu ochii închiși.

Te rog să fii redecorată!

Te rog să fii redecorată!

Deschid un ochi, iar speranțele și rugăciunile mele se fac zob când dau nas în nas cu Josefina.

Și cu Felicity.

Și cu Molly.

Și cu Addy.

Și cu Kirsten.

Și cu ticăloasa aia perfectă, Samantha.

Sunt mai multe, aranjate în diorame diferite. Cele șase „regine” ale păpușilor American Girl, cum le spunea mătușa Cindy, toate în ținutele lor originale, aranjate în cutii orientate spre patul cu baldachin floral, dar duplicatele lor sunt împraștiate strategic, oferind o imagine a opulenței istorice din vremurile bune de demult... dar și din vremurile nu chiar așa de bune.

Molly, în rochia ei festivă de catifea, într-un fotoliu-balansoar din colț.

Felicity, în rochia ei albă de zi, cu un coș cu flori proaspăt tăiate.

¹ Ceasurile Hatch sunt dispozitive pentru sunete și trezire lentă, emițând o lumină blândă asemenea răsăritului de soare care să te ajute să te trezești în mod natural, înainte să sune alarma propriu-zisă. Au un design minimalist și modern, și funcționează pe baza unei aplicații (n. trad.).

Addy, în rolul de păpușar la spectacolul de marionete cu cățeluși.

Josefina, cu țestoasa și cu pianul ei, cântând un cântec vesel pentru celelalte fete.

Și Samantha... of, Samantha, cu părul perfect, funda stacojie și genele lungi. E cea mai rea dintre toate, proțăpită lângă patul ei alb și pufos, și cufărul roșu, cu hainele alea care o făceau să arate ca o prințesă a Epocii Progresiste, ceea ce și era. Sigur, e o „orfană”, dar locuiește cu bunica ei bogată într-un cartier înstărit din New York – complet opusul lui Addy, care a trebuit să-și aleagă propria zi de naștere pentru că nu știa când e. Samantha a avut o viață bună.

Dar divaghez! Camera asta a fost făcută pentru tortură.

A fost decorată ca pentru o scenă dintr-un film de groază.

E o cameră plină de păpuși, accesorii și scene American Girls... și toate se holbează la mine.

Implorând să fie atinse.

Să fie mișcate.

Să li se atingă brațele și picioarele în joaca inocentă de copil. Dar, în loc să-și împlinească soarta de jucării, au fost condamnate la o viață de plictiseală ca decorațiuni. Și le pot vedea furia din ochi. Le-a fost merit să fie mai mult de atât când au fost fabricate și au sfârșit prin a fi aduse într-o casă unde sunt doar admirate, nu și atinse.

Tratate la fel ca aplicele de perete, admirate pentru frumusețea lor, dar niciodată folosite cu adevărat, păpușile astea au o energie reprimată, o depresie adânc înrădăcinată și sunt conștienți cu toată ființa mea că se trezesc la viață noaptea.

Și să nu veniți să-mi spuneți că sunt prea dramatică, pentru că nu sunt. Jur cu mâna pe inimă că atunci când aveam 11 ani una dintre păpuși mi-a făcut cu ochiul.

Chiar mi-a făcut cu ochiul.

Aveți dreptul la o singură încercare să ghiciți care dintre ele a fost.

M-a speriat așa de tare, că am urlat ca din gură de șarpe, am alergat pe scări și m-am împiedicat de covorașul cu *Santa Claus is Comin' to Town* care stă de obicei în fața ușii, lucru care m-a făcut să derapez direct într-un perete și să-mi rup încheietura mâinii.

În sprijinul spuselor mele, în nopțile reci și umede, încă mă chinuie durerea.

Așa că mă scuzați că nu vreau să dorm într-o cameră care aproape m-a făcut să-mi pierd o încheietură.

— Hainele n-o să ți se despacheteze singure! strigă Taran din pragul ușii deschise de vizavi. Și trebuie să punem la punct casa – Martha și Mae o aduc pe mătușa Cindy acasă peste vreo oră.

Mă întorc spre Taran.

— Știi, ar trebui să jucăm piatră, hârtie, foarfecă să vedem cine primește camera roșie. Așa ar fi cinstit.

Îmi ridic mâna pe poziție, gata să joc.

— Două din trei? întreb, plină de speranță.

— E adorabil cât de dusă cu pluta ești, comentează Taran, apoi coboară pe scări, ridică sacoșele cu mâncare și se duce în bucătărie.

Ce să zic, e și asta o metodă de-a face praf magia Crăciunului.

CAPITOLUL DOI

COLE

*Pe pavajul plumburiu sclipește
zăpada căzută peste noapte,
în timp ce vestea sosirii surorilor devine
cea mai proaspătă bîrfă dintre toate.*

*Bârfa-i picantă, entuziasmul crește,
în timp ce Cole patrulează ca un dobitoc trist ce este.*

— ȘTIAI CĂ VIN? ÎL ÎNTREB EU PE MAX, CEL MAI BUN PRIETEN AL MEU.

Max se oprește din ascuțit toporul și ridică dintr-o sprâncenă în direcția mea.

— Cine să vină? mă întrebă.

M-am așezat pe unul dintre scaunele vechi de lemn care e la un pas distanță de a se transforma în rumeguș dacă se postează vreun tip mai solid pe el – îmi place să-mi asum riscuri – și îmi sprijin antebrațele pe coapse.

— Surorile Taylor.

— Cine sunt surorile Taylor? întrebă Max, apoi își șterge toporul și îl inspectează.

Un vânt rece bate prin ușa deschisă a grajdului, amintindu-mi încă o dată că a trecut toamna și a venit iarna. Frigul